

Beetetett hely

- Mit keres itt, fiatalember?
— Jó napot!
— Mit keres itt?
— Én előbb köszöntem. Különben látja, nem?
— Látom. Elolvasta, hogy mi van kiírva a fára?
— Melyikre?
— Ennek a behajlónak a törzsére.
— Nem néztem.
— Ne játssza a hülyét.
— Horgászni jöttem. Viszontlátásra.
— Csak úgy, horgászni? ...
— Pontosan.
— Mit gondol maga?
— Tudni szeretné?
— Legalább.
— Akkor most csalódnai fog.
— Igen?
— Igen.
— Ne mondja. Csak úgy elfoglal egy beetetett helyet?
— Tényleg beetettem.
— Még mindig nem látom, hogy készülődne.
— Jól látja.
— Na, szedje a sátorfáját!
— Maga orvhorgász?
— Mit?
— Különben tudnia kell, hogy nincs foglalt hely.
— Szedelőzködjön.
— Idefigyeljen uram, én magának nem parancsolgattam, s nagyon szépen megkérem, hogy ne kiabáljon, mert nem vagyok süket.
— Ez húsz éve az én beetetett helyem, tűnjön innen!
— Az enyém meg száz. Hogy-hogy nem találkoztunk?
— Ezt mindenki tudja a környéken és tiszteletben is tartják.
— Őrülök a tekintélyének, s még egyszer, viszontlátásra.
— Ne járassa velem a bolondját, mert annak rossz vége lesz, elhiheti.
— Megkérem, uram, hogy távozzon, vagy, ha ezt jobban érti, akkor tűnjön el!
— Maga tényleg nem ért a szép szóból. Kénytelen leszek hatóságilag fellépni.
— Talán azt akarta mondani, hogy lelépni, nem?
— Hatóságilag fölszólítom, hogy azonnal olvassa el a fára ki-
szögezett hivatalos táblát!
— Az megnyugtatja, hogy nem tudok olvasni?
— Azonnal hagyja el a partszakaszt!
— És maga mikor olvassa el, ha szabad kérdeznem?
— Semmi köze hozzá. Maga most hatósági közeggel beszél.
— Júliusz Cézárral, személyesen.
— A hivatalos engedély számát feltüntetve minden tavasszal kiteszem a táblát. Magának tehát semmi jogalapja ahhoz, hogy kétségsébe vonja.
— Jogalapom? Az aztán nincs. De azt kérdeztem, maga mikor olvasta utoljára?
— Én kérdezek, megértette?
— Azon a kartonon, már egy betű sem olvasható, uram, s nagyon megkérem még egyszer, ne kiabáljon.
— Nem olvasható?
— Képzelve, nem!
— Mit hazudik?
— Nincs rá szükségem, hogy magának hazudjak. Jöjjön le és győződjön meg róla, hogy a maga kartonján már egy betű sincs.
— Akkor kicserélte!
— Maga megörült, uram?
— Hatóságilag felszólítom, hogy azonnal vegye ki a készségeit és jöjjön fel!
— Maga engem semmire sem szólít fel.
— A törvény nevében fölszólítom, hogy azonnal vegye ki a készségeit és jöjjön fel!
— Tudja mit? Ha maga a törvény nevében akar valamit, majd lejön. Vagy fél tőlem?
— Hiába van leszúrva az a tórkés! ...
— Végre, valami jót is feltételez rólam. Lehet, hogy összebarátkozunk?
— Egy szakálltól még nem ijedek meg. Különb jampikkal is elbántam, mint maga.
— Hasonlítottak rám, ugye?
— Ismételen felszólítom, hogy fegyvertelenül jöjjön fel!

Nagy István Attila

Tenyérnyi haza

(Ratkó Józsefnek)

**Innen mindenki messze széled:
röptető fészek ez a táj.
Jó lenne mégis itt maradni
s hazát találni, új hazát.**

**Vállalt hazád megtagadott,
vagy Te kódorogtál messze?
Lehajtják fejüket a jegenyék,
eső veri a felkavart homokot.**

**Keserűbb itt a gyötrelmem,
kínzóbbak a fellobbanó vágyak,
sósabbak a ritka könnyek,
s reménytelenebb a halál.
Menekülnél? Mi lenne véled?
Hazátlan sorsban mivé magasodnál?
Felsebzett ajkad begyógyulna,
de felejthetnéd a látomást,
a magunkból kifordítót,
a teremteni, változtatni hívót?**

**A lehajtott fejű nemzedéknek
vers kell, nem torpanó akarat,
tisztelő segítség, nem méricskélő
lobogás, menekülő szándék!**

- Hogyan?
— A fegyverét hagyja ott ahol van.
— Öreg, én nem emberekre vadászok, mint maga, s akármilyen szemét is hozzám, efelől azért megnyugodhat.
— Mint társadalmi horgászellenőr, még egyszer fölszólítom, hogy azonnal hagyja abba a ténykedését és mint hatósági közegnek, igazolja magát.
— Gratulálok. Nagy barátja vagyok a társadalmi horgászellenőröknek.
— Nekem maga nem barátom! Nagyon átlátszó a hízelgése.
— Mert én hízelgek, ugye?
— Szüntesse be a ténykedését és igazolja magát!
— Majd szépen lejön, igazolja magát, utána állok a rendelkezésére.
— A fegyverét tegye messzebbre, és üljön vissza.
— Tudja, hogy egy félelmetes alak maga? Tessék, odadoztam a lépcsőre.
— Várjon csak! ...
— Várom. Csak a nyakamba ne essen a nagy ijedtségtől.
— Na! Mint társadalmi horgászellenőr...
— Azért megdicsérhetne, hogy megcsináltam a lépcsőket.
— Utoljára felszólítom, hogy hagyja abba a ténykedését és igazolja magát.
— Előbb talán ön.
— Ha maga csak így, akkor tessék.
— A személyi igazolványát is. Ide van írva, hogy anélkül nem érvényes.
— Maga igazoltat, tak'nyos?
— Nem haverkodunk öreg, ezt már megbeszéltük.
— Itt a horgászigazolványom, látja?